

ביאור בדרך אפשר

ביאור בדרך אפשר

1 למעלה מכל דרגה שהיא, אך דווקא היא העצם (=העצמיות והפנימיות)

2 של הנשמה המלכשת בהגוף, ולכן, האמונה דהנשמה

3 המלכשת בהגוף שקיימת בה מצד עצם הנשמה היא

4 בפנימיותה.

5 בסוף סעיף ד' למדנו שמוכרח להיות

6 קשר בין פעולתו של משה רבינו בתור

7 'רועה אמונה' לבין מצב ה'שכירה'/

8 הקיים בזמן הגלות, לכאורה מדובר

9 ברבבים הקשורים ברבדים שונים

10 לחלוטין של הנפש. תפקידו של 'רועה

11 אמונה', להחדיר את האמונה

12 בפנימיות, קשור ברובד הגלוי של

13 האדם. לעומת זאת ה'כתית' וה'שכירה'

14 שבזמן הגלות קשורים בעצם הנשמה.

15 אך על פי מה שלמדנו בסעיף זה אשר

16 דווקא האמונה הנובעת מ'עצם

17 הנשמה' קשורה בפנימיות האדם יובנו

18 הדברים.

19 ועל פי זה יש לבאר קשר

20 הענינים שבהמאמר "וקבל

21 היהודים", שביאור הענין

22 ד'כתית) למאור שזו התגלחה

23 של עצם הנשמה בא בהמשך

24 לבאור הענין ד'רעיא

25 מהימנא' דבר המוכיח שיש קשר

26 ביניהם, כי זה שמשה זן

27 ומפרנס את האמונה שתהיה

28 בפנימיות הוא על ידי שהוא

29 מגלה את עצם הנשמה

30 (שלמעלה ממזליה חזי), אשר

31 כאמור בסעיף ד' 'עצם הנשמה' לעומת

32 הכוחות הגלויים נקראת בשם

33 'מאור' שלמעלה מאור'.

34 ומה שנאמר בפסוק "כתית

35 למאור", ומבאר הרי בהמאמר

36 שבכדי להגיע לה'מאור' הוא

37 על ידי הענין ד'כתית' שקיים

38 דווקא בזמן הגלות ולא בזמנו של

39 משה רבינו במדבר אשר אז לא היה

40 מצב של 'כתית', הביאור בכך הוא,

41 כי למרות שעצם הנשמה מתבטאת

42 ביכולת להחדיר את האמונה בפנימיות

43 אך עקר הגלוי והביטוי דעצם הנשמה ('מאור') הוא מתגלה

44 בענין המסירות נפש (שעקרו הוא בזמן הגלות), כדלקמן.

1) והענין הוא, הסברת הקשר בין גילוי עצם הנשמה למסירות נפש,

דזה שהאמונה דישראל היא באופן שהוא מוסר נפשו על

זה, הוא (בעקר) בהאמונה שמצד עצם הנשמה. דכאשר

מדובר אודות האמונה התחתונה יותר, הנובעת מצד זה שהוא רואה

(מזליה חזי), הגם שהיא

בתוקף גדול [כידוע

דההתאמתות שנגרמת מצד

הראיה, שהאדם לא רק הבין בשכלו

שכך הדבר אלא הוא גם ראה זאת

בעצמו היא התאמתות גדולה

ביותר³³], מכל-מקום, בין

שהאמונה שלו באופן הזה היא

נובעת מצד סבה חיצונית (מצד

זה שרואה) ואינה קשורה

עם עצם מציאותו מציאותו של

האדם והאלוקות הינם שני דברים

נפרדים, והקשר ביניהם נגרם על ידי

שהם רואים זה את זה, לכן אינו

מכרח שימסור נפשו על זה

כיוון שאינו חש שעצם קיומו תלוי

בקשר שלו עם אלוקות, ואם כן זה

שבסופו של דבר האמונה

דישראל היא באופן שהוא

מוסר נפשו על זה הוא מפני

שהיא נובעת מעצם הנשמה, אשר

ברובד זה האמונה באלקות

היא העצם שלו מבחינת עצם

הנשמה אין לה קיום בלי אלוקות,

אלוקות זה היא והיא זה אלוקות,

ולכן אמונה זו היא באופן כזה שאי

אפשר כלל שיכפר חס-

ושלום וממילא הוא מוסר את נפשו.

על פי האמור שתפקידו של משה רבינו

הוא לגלות את האמונה הנובעת מעצם

הנשמה, יובן בעומק יותר הקשר

הפנימי בין משה רבינו עצמו לבין

הצדיקים בדורות שלאחריו שהם

בבחינת 'ההתפשטות שלו', למרות

שצורת עבודתם שונה.

ועל פי זה יש לבאר מה

שכתוב בהמאמר "וקבל

היהודים" דזה שמשה הוא

רעיא מהימנא' (כאמור בסעיף ג') שהוא זן ומפרנס את

האמונה) הוא גם בנוגע לרועי ישראל שבכל דור (שהם